

The Holy See

PORUKA PAPE BENEDIKTA XVI. ZA SVJETSKI DAN BOLESNIKA 2010.

Ponedjeljak, 7. Prosinca 2009.

Iskustvo boli i trpljenja moe postati škola nade

Draga braćo i sestre!

Dana 11. veljače, na liturgijski spomen Blaene Djevice Marije Lurdske, u vatikanskoj će se bazilici proslaviti 18. svjetski dan bolesnika. Zgodna podudarnost s 25. obljetnicom osnutka Papinskog vijeća za dušobriništvo zdravstvenih djelatnika predstavlja još jedan razlog za zahvaliti Bogu na do sada prijeđenom putu na području pastoralne zdravlja. elim od srca da ta obljetnica bude prigoda za velikodušniji apostolski ar u slubi bolesnika i svih onih koji se posvećuju njihovoj skrbi.

Godišnjom proslavom Dana bolesnika Crkva, zapravo, eli probuditi snanu svijest u crkvenoj zajednici o vanosti pastoralne slube u velikom svijetu zdravlja, koja je sastavni dio njezina poslanja, jer je na tragu samog Kristova spasenjskog poslanja. On, boanski liječnik, "prošao (je) čineći dobro i ozdravljajući sve kojima bijaše ovladao đavao" (Dj 10,38). U tajni njegove muke, smrti i uskrsnuća, ljudsko trpljenje crpi smisao i puninu svjetla. U apostolskom pismu *Salvifici doloris*, sluga Boji Ivan Pavao II. ovako objašnjava tu zbilju: "Ljudsko trpljenje – pisao je – dostiglo je svoj vrhunac u Kristovoj mucii. I istodobno ono je ušla u potpuno novu dimenziju i u novi red: vezano je uz ljubav..., uz onu ljubav koja stvara dobro, koja izvlači dobro također iz zla preko trpljenja, kao što je najviše dobro otkupljenja svijeta poteklo od Kristova krija i neprestano iz njega izvire. Kristov je kri postao izvor, iz kojeg izviru rijeke ive vode" (18).

Gospodin Isus na Posljednjoj večeri, prije nego će se vratiti Ocu, prignuo se da opere noge apostolima, anticipirajući najviši čin ljubavi na kriju. S tom je gestom pozvao svoje učenike da uđu u istu njegovu logiku ljubavi koja se daje osobito najmanjima i najpotrebitijima (usp. Iv 13,12-17). Slijedeći njegov primjer, svaki je kršćanin pozvan, u različitim i uvijek novim okolnostima, u

vlastitom ivotu provoditi u djelo prisposobu o dobrom Samarijancu, koji, prolazeći pored nekog čovjeka kojeg su razbojnici ostavili polumrtva uz put, "vidje ga, saali se. Pristupi mu, opra mu rane uljem i vinom i zavi ih. Zatim ga stavi na svoje kljuse, odvede u gostionicu i preuze za nj brigu. Sutradan izvadi dva denara i dade ih gostioničaru: 'Brini se za nj – reče mu – pa ako što više potrošiš, ja ću ti na povratku platiti'" (Lk 10,33-35).

Na kraju prisposobe Isus kae: "Idi pa i ti čini tako" (Lk 10,37). S tim se riječima obraća i nama. Potiče nas prignuti se nad rane tijela i duše tolike naše braće i sestara koje susrećemo na putovima svijeta; pomae nam shvatiti da, Bojom milošću koju se prihvaća i ivi u svakodnevnom ivotu, iskustvo bolesti i trpljenja moe postati škola nade. I doista, kao što sam istaknuo u enciklici Spe salvi, "ne ozdravlja čovjeka izbjegavanje trpljenja, bijeg od boli, već sposobnost prihvatiti nevolje i sazrijevati u njoj, naći smisao po sjedinjenju s Kristom, koji je patnje podnosio s beskrajnom ljubavlju" (37).

Već je Drugi vatikanski koncil podsjetio na vanu zadaću Crkve da skrbi za one koji trpe. U dogmatskoj konstituciji Lumen gentium čitamo da je "Otac poslao Krista 'naviještati Radosnu vijest siromasima, ...ozdravljati one koji su skršena srca' (Lk 4,18), 'traiti i spasiti ono što je izgubljeno' (Lk 19,10); na sličan način Crkva okruuje ljubavlju sve koji su pogođeni ljudskom slabošću, štoviše, u siromasima i patnicima prepoznaje sliku svojega siromašnog i patničkog Utemeljitelja te se trsi ukloniti njihovu nevolju i nastoji u njima sluiti Kristu" (8). Taj čovjekoljubni i duhovni rad crkvene zajednice s bolesnicima i onima koji trpe u tijeku stoljeća izraavan je u mnogim oblicima i zdravstvenim strukturama, od kojih su neki imali i institucionalni karakter. Htio bih ovdje spomenuti one koji su izravno vodile biskupije kao i one koji su plod velikodušnosti raznih redovničkih ustanova. Riječ je o dragocjenoj "baštini" koja odgovara na činjenicu da "ljubav ima također potrebu za organiziranošću kako bi predstavljala uređeni oblik sluenja" (Enc. [Deus caritas est](#), 20).

Osnivanje Papinskog vijeća za dušobriništvo zdravstvenih djelatnika prije dvadeset i pet godina, ulazi u tu skrb Crkve za svijet zdravlja. I stalo mi je dodati da se u sadašnjem povijesno-kulturnom trenutku zamjećuje potreba za pozornom i kapilarnom prisutnošću Crkve pored bolesnika, kao i prisutnost u društvu koja je kadra prenijeti na djelotvoran način evanđeoske vrijednosti u cilju zaštite ljudskoga ivota, od njegova začeca pa do naravne smrti. elio bih ovdje podsjetiti na Poruku siromašnima, bolesnima i svima onima koji trpe, koju su koncilski oci uputili svijetu na završetku Drugoga vatikanskog koncila: "Vi svi koji tee osjećate teret kria – rekli su – ... vi koji plaćete... vi neznani patnici, budite hrabri: vi ste miljenici Bojega kraljevstva, kraljevstva nade, sreće i ivota; vi ste braća trpećeg Krista; i s njim, ako to elite, vi spašavate svijet!" (Ench. Vat., I, n. 523, (str. 313)). Zahvaljujem od srca osobama koje, svakodnevno, "slue bolesnima i onima koji trpe", čineći da "apostolat Bojeg milosrđa, u koji su uključeni, odgovara uvijek sve bolje na nove zahtjeve" (Ivan Pavao II., ap. konst. Pastor Bonus, čl. 152).

U ovoj Svećeničkoj godini svoju misao upućujem osobito vama, dragi svećenici, "posluiteeljima bolesnika", znaku i oruđu Kristova suosjećanja, koji mora doći do svakog čovjeka koji trpi.

Pozivam vas, dragi prezbiteri, da se ne štedite u skrbi i pruanju utjehe tim osobama. Vrijeme provedeno uz onoga koji je u kušnji rađa plodovima milosti za sve ostale dimenzije pastorala. Obraćam se na kraju vama, dragi bolesnici, i molim vas da molite i prinosite svoja trpljenja za svećenike, da uzmognu biti vjerni svojem pozivu i da njihova sluba bude bogata duhovnim plodovima, na dobrobit čitave Crkve.

S tim osjećajima zazivam na bolesnike, kao i na sve one koji im pomau, majčinsku zaštitu Marije Salus Infirmorum i svima od srca udjeljujem apostolski blagoslov.

Iz Vatikana, 22. studenoga 2009., na svetkovinu Našega Gospodina Isusa Krista, Kralja svega stvorenja.

Papa Benedikt XVI.